

* * * *

Ես աս գիշեր դուրս ելայ. մութ գիշեր, չիկար լուսնկայ.
 Բռնեցի բարակ ճամբէն, հետ գացի ու հետ լուսացաւ:
 Ծառուկ մը ծաղկած տեսայ, խիստ կարմիր խնծորն էր վըրան.
 Իմ տէ՛ր ողորմած Աստուած, դո՛ւն պահես խնծորն ի ծառին:
 Սեւ օձը պատին տըկէն աչք կ'անէ կարմիր խնծորին,
 Իմ տէ՛ր ողորմած Աստուած, դո՛ւն պահես խնծորն ի ծառին:

* * * *

Ճեպեդ ու ծոցեդ կ'ուզեմ, Էճապ նո՛ւռ տի տաս թէ խնծոր:
 – Եկուր քեզի նուռ մը տամ, կոտորէ՛ տես քանի՞ հատ ունի,
 Ամէն հատի պագ մը տուր, ԷԷԷԷ հերամ թէ պիտի:
 – Նուռ կայ՝ հազար հաի ունի, հազար պագն ո՛ւսկի կու լինի:
 – Երկու սերն որ մէկ լընի, հազար պագը թէզ կու լընի:

* * * *

– Մարի՛կ, Աստուծուդ սիրուն, ան աղուորն ինծի եարար է:
 – Երթամ, գիր անեմ խրկեմ, տեսնամ թէ պապուկն ի՞նչ կ'ըսէ:
 – Յընչաք գիր անես խրկես, ան աղուորն ինծի ո՛վ կուտայ,
 Ունի պեզիրկեան բեռներ, կու բեռնայ, կ'ելլէ ու կ'երթայ:

* * * *

– Ջըրի՛կ, ո՛ր ակնէն կուգաս, իմ պաղուկ ջըրիկ 'Լ անուշիկ:
 – Ես ալ ան ակնէն կուգամ, հին ու նոր ձըներ կայ վըրան:
 – Դարձի՛ մեր պաղչան երթանք, վարդ ու նուռ ունիմ ջըրելու.
 Վարդս ու նուռըս ջըրելու, ու ռահանս է կոզ կապելու:
 Քաեիմ ու թեստէ անիմ, արմաղան դրկեմ խարիպիս.
 Անէ ու քնթին դընէ, թիւլպէնտին փաթերը շարէ:

* * * *

– Մարի՛կ, ի՞նչ արի քեզի, ինձ ճամբու դըրիր թէ՛ գընա՛.
 Ոչ պագ մը պաշար դըրիր, ոչ երկու ծոցուդ նաւալայ:
 Մարի՛կ, դուն ինչո՛ւ կուլաս, դուն ի քու տունը տի կենաս.
 Թող երթայ խարիպը լայ, տուն չունի՝ ո՛րտեղ տի կենայ:

* * * *

Հայ՛ իմ խատուտիկ հարսնուկ, դուրս կ'ելլես՝ գօտիդ մի՛ կապեր.
 Կապես ալ նէ՛ թուլ կապէ, որ հովը տարուբեր անէ: